

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XIX. De Antiochena Synodo, in qua Eustathius injuste depositus est, cujus sedem Euphronius obtinuit. Et quid Constantinus Magnus scripserit, tum ad Synodum, tum ad Eusebium Pamphili qui ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. ιθ.

CAPUT XIX.

Πρὸς τῆς ἀντιοχείας συνόδου· καὶ ὅτι ἀδίκως καθρέθη ἰσά-
σιος ἐπιφρόνιος τὸν θρόνον λαμβάνει· καὶ οἷα ὁ μίγας κωνσταν-
τίνος ἐγραψέ τῃ συνόδῳ, καὶ ἐστὶν ἐν τῇ παμφίλῳ παρα-
τάσασθαι τῇ ἀντιοχείᾳ.

Συνόδος ἡ ἐν ἀντιοχείᾳ γενουμένη, ἀφαι-
ρεῖται δις ἀδίκῳ τῷ ἀντιοχέων ἐκκλη-
σίᾳ· τὸ μὴν ἀληθές, ὡς πολλὴς ἐστὶ λόγῳ,
καθὼς τῷ ἐν νικαίᾳ πρίν ἐπὶναι, καὶ τὰς
ἀμφὶ τὴν δισέβειον καὶ παυλίῳ τὸν τύρε
ἐπίσκοπον, ἐπαλέθριον τὸν σκυθοπόλεως,
ὡς τῇ γνώμῃ οἱ ἀνα τῷ ἔω ἱερεῖς εἶποντο, οἳ
γὰρ δόξαι φρονοῦντας ἀπεσρέφεθ, καὶ
Θαυροῦς διέβριλλε· περὶ τῆς ἡ, ὡς ἐχ-
ῶντος περὶ τῷ ἱεροσώλῳ αἰχμῶν
ἐφωρεθῆ· μεγίστη ἡ διὰ τῷ αὐτῷ καταί-
ρεσιν ἀνεκνήθη σάσις καὶ τῷ ἀλιόχῳ ὡς
μικρῶ δὲν τειφῶν ἀψαδαι τὸ πλῆθος,
καὶ πᾶσαν κινδυνώσαι τῷ πόλιν· ἐβλαψέ
δὲ αὐτὸ πρὸς μείλιως αὐτὸν περὶ βασιλείᾳ·
ὡς γὰρ γινώσκοντα συμβέβηκεναι, καὶ τὸν λαὸν
τῆς ἐκκλησίας εἰς δύο διηγεῖσθαι, σφόδρα
ἐχρήστανε, καὶ ἐν ὑπονοίᾳ αὐτὸν εἶχεν, ὡς
αὐτὸν τῆς σάσεως· πέμπει δὲ ὁμοῦ τινὰ
τῶν ἀμφὶ αὐτὸν λαμπρῶς στρατιωτῶν, ἐν-
τὴν ἀμρῶ· εἰς δὲ καλεῖσθαι τὸ πλῆθος,
καὶ διχαλασεῖ καὶ βλάβης καταπαῦσαι
τῷ σάσιν· λογισάμενοι δὲ οἱ καθελοῖνες δι-
σάσιον, οἳ δὴ τέτα χάρις εἰς ἀντιόχῳ συ-
νημνοῖσι τῷ γχανον, ὡς εἰ τῶν ὁμοδόξων αὐ-
τῶν περὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας
βασιλεῖ γινώσκον, καὶ ἐπὶ λόγων ἐπιστήμη
διδόνον, ῥαδίως ἐξέσσι πειθομένους τὰς
αἰτίας, δὲ ἐχόν ἐνόμισαν ἐπιτρέψαι τὸν ἀν-
τιοχέων θρόνον δισέβειῳ τῷ παμφίλῳ· καὶ
γεγραψέσι περὶ τῆς τῷ βασιλεῖ, δηλώσαν-
τες καὶ τῷ λαῷ ὑπερφῶς τὸ κεχαρισμέ-
νον εἶναι· ἔδε γὰρ ἐξήτησαν καὶ ὅσοι τὰ κλήρε
καὶ τὰ πλήθους ἀπεχθῶς εἶχον· περὶ δις ἀ-
σίον ὄγε μὲν δισέβει· ἐγραψέ τῷ βασιλεῖ
ἐπαπέμει· ἐπαπέσας ἡ αὐτῆ τῷ πα-
ρατησὶν ὁ βασιλεῖς νόμῳ γὰρ ἐκκλησιασι-
κῶς ἐκάλυε, τὸν ἀπαξ ἡ γησάμενον ἐκκλη-
σίας ἐπιστοπὴν ἀληθινὴν μείλιαι· ἐγραψέ ἡ

De Antiochena Synodo, in qua Eustathius in ju-
ste depositus est, cuius sedem Euphronius obri-
nuit. Et quid Constantinus Magnus scripserit,
tum ad Synodum, tum ad Eusebium Pamphili
qui Antiochenam sedem recusaverat.

Congregata igitur Antiochiæ Syno-
do, Eustathius Episcopatu Antio-
chenſis Eccleſiæ exiit: re ipſa quidem
ſicut major pars aſſerit, eo quod Nicæni
Concilii fidem adſtrueret, & Eusebium
Pamphili, Paulinum Tyri ac Patrophium
Scythopoleos Episcopum, quorum
ſententiam omnes Orientis Episcopi ſe-
ctabantur, tanquam Arianos averſare-
tur, palamque eos accuſaret. Specie
vero, quaſi honorem ſacerdotii ſagittis
quibusdam commaculaſſe deprehenſus
fuiffet. Cæterum ingens ſeditio ob ejuſ
depoſitionem excitata eſt Antiochiæ:
adeo ut parum abſuerit, quin plebs ar-
ma corripere, totaque civitas in gra-
viſſimum diſcrimen adduceretur. At-
que hoc præcipue apud Imperatorem ei
nocuit. Poſtquam enim Imperator iſta
accidiſſe comperit, & plebem Eccleſiæ
duas in partes diſciſſam eſſe; ægre ad-
modum eam rem tulit, & Eustathium
ſeditionis auctorem fuiſſe ſuſpicatus eſt.
Quendam tamen ex palatii ſui Proceri-
bus miſit, eique in mandatis dedit, ut
plebi metum incuteret, & ſine tumultu
ac detrimento ſeditionem comprime-
ret. Porro hi qui Eustathium depoſue-
rant, eaque de cauſâ Antiochiæ erant
congregati, cum apud ſe reputaſſent,
ſi ex opinionis ſuæ ſectatoribus aliquem
Imperatori probe cognitum, & elo-
quentiæ ac doctriinæ laude florentem,
Antiochenæ ſedi præficere, reliquos
deinceps facile ſibi aſſenſuros eſſe: com-
modum fore exiſtimarunt, Antiochen-
ſis Eccleſiæ adminiſtrationem Eusebio
Pamphili tradere. Scribunt itaq; ad Im-
peratorem ea de re, plebi quoque id gra-
tiſſimum eſſe ſignificantes. Hoc enim
poſtularant, quotquot, tum ex Clero,
tum ex plebe, inſenſi erant Eustathio.
Verum Eusebius quidem, ſcriptis ad Im-
peratorem literis, ſedem illam recuſavit.
Imperator vero detrectationem ejuſ
laudans; lege enim Eccleſiaſtica veti-
tum erat, ne iſ qui unius Eccleſiæ
Episcopus jam fuerat conſtitutus, ad
alium Episcopatum tranſiret: ſcripſit ad
N n n iij

Eusebium, & consilium ejus probans, A felicem illum vocavit, qui non unius civitatis, sed totius orbis Episcopatu dignus haberetur. Scripsit etiam ad plebem Antiochenis Ecclesiæ de concordia, & quod alterius urbis Episcopus appetendus non esset, cum alienum sit ab officio boni viri, res alienas concupiscere. Præter has literas, aliam Epistolam privatim misit ad Synodum: in qua perinde ac in literis quas ad Eusebium scripserat, eum quidem prædicavit quod Episcopatum recusasset. Cum autem accepisset, Euphronium Cappadocena Presbyterum, & Georgium Arc- B thusium probatæ fidei esse; iussit ut vel alterum illorum quem judicarent, vel alium quempiam qui ipsis idoneus videretur, Antiochenis Ecclesiæ ordina- rent Antistitem. Acceptis igitur Imperatoris literis, Euphronium Episcopum ordinarunt. Eustathius vero, sic- uti accepi, calumniam illam moderate tulit, fatius id esse arbitratus: vir tum in aliis rebus egregius, tum eloquentiæ causâ merito admirandus: quemadmo- dum ex libris ejus qui adhuc exstant licet cognoscere, qui tum ob præcæm gen- us elocutionis, & ob gravitatem sen- tentiarum, tum ob verborum elegan- tiam & in rebus explicandis venusta- tem, magnopere probantur.

δυσείω, ἀποδεχόμενος αὐτὸν τῆς γνώμης, καὶ μακάριον ὀνομαζὼν, ὡς ἔμας πολλοὶ, ἀλλὰ πάσης τῆς οἰκουμένης ὅλη ἀξίον ἐπι- σκοπεῖν. ἔγραψε δὲ καὶ τῷ λαῷ τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας, καὶ τε ὁμοίως, καὶ τὴν μὴ δεῖν ἐφέσθαι τὴν παρ' ἄλλοις ἐπισκοπὴν, ὡς οὐκ ἀγαθὸν ὄν. τῷ ἄλλοιῶν ἐπιθυμῶν ἰδίᾳ δὲ τῶν ταύτας ἄλλην ἐπιστολῶν τῇ συνόδῳ διεπέμψατο καὶ δυσείων μὴ ὁμοίως τῆς παραλήψεως ἐθαύμαζεν ἐν τοῖς πρὸς αὐτὸν γράμμασι, ὡς δοκίμους δὲ τὴν πίστιν εὐα- πτυθόμενος. διφρόνιον καππαδόκην πρεσβύ- τερον, καὶ γεώγειον ἀρετῆσιον, ἐπέλεξε τῶ- των ὃν ἂν κεινώσιν, ἢ ἕτερον ὃς ἀξίος. φησὶ φανερῶς, χρεῶν ἡσυχίας τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας πρεσβύτην ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέλεξε τὰ γράμματα, διφρόνιον ἐχρεῶν ἡσυχίας. φησὶ δὲ, ὡς ἐπυθόμενον, ἡσυχίᾳ τῶν συκοφαν- τῶν ἠνεγκεν, ὃ δὲ πρὸς κείνας ἀμεινον ἀνεβί- τε ἀλλὰ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπιθρονοῦ δικαίως θαυμάζομαι, ὡς ἐκ τῶν φερμι- νων ἀντιοχείων συνιδεῖν ἐστίν, ἀεὶ χαρῆς ἡσυχίας καὶ σωφροσύνης νοματων, ὅ ἀνοματων κάλλος, καὶ χαλεπὴ ἀπαγγελίας εὐδοκίμων των.

CAP. XX.

De Maximo, qui post Macarium Hierosoly- mitanam sedem obtinuit.

SUB idem tempus mortuo Marco, qui post Silvestrum brevi admodum tempore Pontificatum obtinuit, Julius Romanam sedem administravit. Ecclesiam vero Hierosolymitanam post Macarium Maximus suscepit. Hunc Diospolitanae Ecclesiæ Episcopum à Macario constitutum esse memorant: sed cives Hierosolymitanorum eum apud se detinuisse. Nam cum confessionis gloria clarus, & omni ex parte egregius esset, plebis judicio tacite designabatur, ut post obitum Macarii Episcopatum illic capesseret. Proinde cum plebs moleste ferret eripi sibi hominem cujus virtutem experta esset, & seditio intentaretur; commodius visum est, ut Diospolitani quidē alius eligeretur Episcopus: Maximus vero maneret Hierosolymitis, & unâ cum Macario Episcopali munere fungeretur,

Κεφ. κ'.

Περί μαξίμου τῷ μακάριον τὸν ἱεροσολύμων ἡγούμενον λαβόντος.

ΥΠὸ δὲ τῶν τὸν χρεῶν, ἐλέξετο μὲν μαρκε μὲν σιλβέστρον ἐπὶ ἀλύγῳ χρεῶν ἐπισκοπήσασιν, τὸν ἐν Ῥώμῃ διεπέμψατο. φησὶ δὲ μὲν μακάριον τὸν ἱεροσολύμων τῶν δὲ λόγων ἐπίσκοπον ὑπομακαρίως χρεῶν ἡσυχίας τῆς ἐν διοσπολίτι ἐκκλησίας ἐπιχερῆσαι δὲ τῶν ἐν ἱεροσολύμοις κατωκεμένων ὁμολογητῶν ὡς ἄλλως ἀγαθὸς, τῇ δοκιμασίᾳ λαβόντος ψήφισιν ἦν, μὲν τῶν τῶν μακαρίων τελευτῶν εἰς τὴν ἐνθάδε ἐπισκοπὴν ἐπεὶ δὲ χαλεπῶς τὸ πλῆθος ἔφερον, ἔτις ἀρετῆς ἐπεμαρτυρηθέντος ἀποσερέμενον, καὶ γὰρ ἡσυχίας ἐπέλεξε ἐν εὐχῶν, διοσπολίταις μὲν ἕτερον ἀποσερέμενον ἐπίσκοπον, μαξίμον δὲ ἐν ἱεροσολύμοις κατέ-